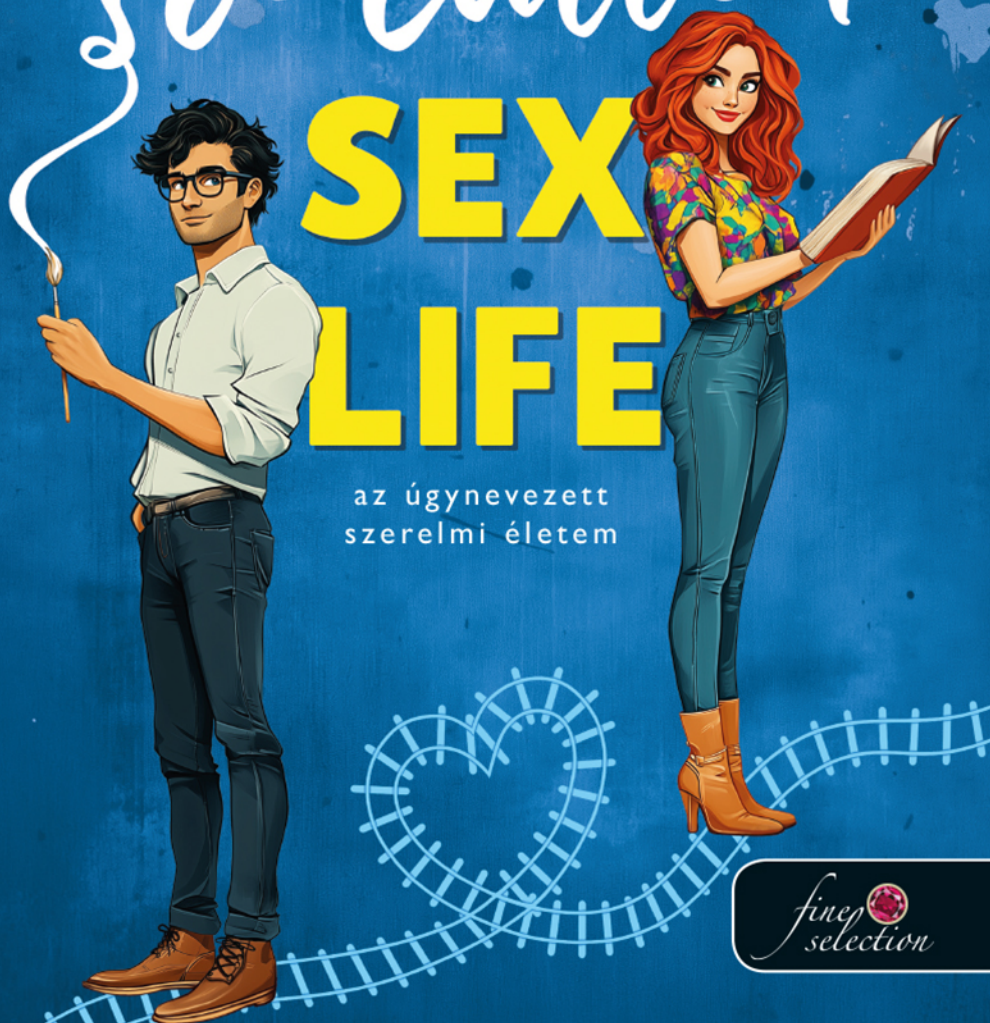

Ellenségekből szerelmesek? Hacsak még nem ölik egymást a vonaton...

MY so-called SEX LIFE

az úgynevezett
szerelmi életem

LAUREN BLAKELY

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LAUREN BLAKELY

MY
so-called
SEX
LIFE

az úgynevezett
szerelmi életem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Kedves Olvasó,

nagyon élveztem Hazel szerelmi életét írni, hiszen egy szexi romantikuskomédia-író. Képzelem, páran azon gondolkoztok, magamról mintáztam-e őt. Nos, igen is, meg nem is.

Nyilván sok mindenben hasonlítunk. Először is, Hazel vegetáriánus, mint én. De sok regényhősnőm is az. Makacs is tud lenni. *Kezeket fel!* Illetve romantikus regényeket ír mókás kisállatokról.

Ó! Mégis ki csinál ilyet?!

Viszont fantasztikus barátai vannak. (Igen, rád nézek, Laurelin Paige, CD Reiss, Lili Valente, K. Loraine és Sarina Bowen és még sokan mások.)

Néha a telefonjába diktálja a könyveiben szereplő jeleneteket is. Igen, én is csináltam már ilyet. El sem hiszem, hogy ezt bevallom, de... én is utálom a krémsajtot.

Oké, ezt nem is volt olyan nehéz kimondani, de ezt viszont igen. Talán nekem is van egy olyan táblám, mint neki.

Nos, most hogy ezt tisztáztuk, hadd mondjam el, Hazel a maga ura. Megvannak a maga lelki sérülései, a maga bánata, a maga szívfájdalma. És a saját szerelmi története, amit el kell mesélnie.

Remélem, ti is úgy szeretitek őt, ahogy én!

Ölel és puszil titeket:

Lauren

RÓLUNK

Van egy listám azokról az emberekről, akikkel nem akarok egy csónakban ragadni, vagy repülőgépen, vagy mondjuk, vonaton. Ez a lista a búskomor és zsörtölődő, túlságosan-szexi-vagyok Axel Huxleyval kezdődik. És vele is ér véget.

Továbbá ismert még úgy is, mint jelen romantikusregény-író első számú ellensége.

A pasas a hatalmas cerkájáról és a még hatalmasabb fancsali kérépéről híres. Egyszer próbáltam ezzel a beképzelt krimiíróval együtt dolgozni, de olyanok voltunk, mint a vodka és a jó döntések. Nem ment.

De most a kiadónk elküld minket egy európai útra luxusvonattal, hogy megismerjük hű olvasóinkat. A foglalási galibának köszönhetően egy hálókocsin kell osztoznunk.

Kitaláltad – *egy ágy van.*

Nem vagyok biztos benne, hogy túléltem az elkövetkező hét napot és éjszakát a veszélyesen jóképű ellenséggemmel és a köztünk izzó feszültséggel.

Amiből egyik éjjel egyszer csak egy végzetesen elkerülhetetlen gyűlöletszex kerekedik.

De a legnagyobb csavar az egészben, hogy minél több időt töltünk együtt – napközben meglátogatjuk Európa legromantikusabb városait, éjjel pedig egymást fedezzük fel –, annál inkább rákényszerülök, hogy szembenézzek a múltunkkal.

Hogy elengedjem a fájdalmat.

Hogy lássam, kivé vált.

És mikor ezt megteszem, azon gondolkodom, vajon nekünk nincs-e már késő egy új, boldog befejezéshez.

A TÖKÉLETLEN VAKRANDI

Hazel

Én hiszek a szerelemben, ez nyilvánvaló.

Ha nem hinnék, én lennék a legrosszabb romantikusíró, az, aki hazudik az olvasóinak.

De van, amiben még a szerelemnél is jobban hiszek: és ez az első találkozás. Nem lehet boldog befejezés izgalmas kezdetek nélkül.

A történet kezdete olyan, mint egy szentély, ahol hálát adok azokért a gyönyörű pillanatokért, amikor hőseink először találkoznak.

Vagy újra találkoznak.

A mai vacsorán, New Yorkban, egy új, na-így-találkoztak lehetőséget fogok vizsgálni.

Egy tömbre vagyok már csak az étteremtől. Fekete bokacsizmám sarka kopog a Huszonnegyedik utcán, ahogy a házszámokat keresem az épületeken. Elhaladok egy tetoválószalonnal mellettem; ahol egy tetkós csaj épp egy nagydarab pasas kezét tetoválja, és akkor észreveszem az úti célt.

Menü.

– Amennyire trendi, annyira gáz is – mondta TJ barátom szégyentelenül, amikor az étteremről mesélt múlt héten. – És ígérem, inspirál a következő első fejezeted megírásához.

Ezzel megfogott. Abban a pillanatban foglaltam egy asztalt.

Most itt vagyok a minimalista étteremben. A *Menü* felirat alatt ez áll:

Ismerkedj! Egyél! Gabalyodj össze!

Változtasd meg az életed!

Lelkesítő, de ahogy én látom, ez a hely csak bevetés lesz. Már alig várom. Veszek egy mély lélegzetet a májusi éjszaka levegőjéből, majd kihúdom magam.

– Fedezz, bemegyek! – mondom, ööö... senkinek.

Előfordul, hogy magamban beszélek. Megszokás. Na mindegy.

Bemegyek, és odasétálok a hoszteszpulthoz, ahonnan egy fekete tunikás, szőke, felnyírt hajú nő unottan rám pillant. Nos igen, Menühöz méltó hely.

– Jó estét! Van egy foglalásom Valentine névre. Egy személyre – mondom.

– Itt mindenki egy személyre foglal – válaszolja monoton hangon.

– Régi szokás – közlöm egy barátságos vállrándítással. – Mindenestre fél nyolcra szól a foglalás.

Bosszankodó sóhajjal rápillant a képernyőre, majd rám szegezi a tekintetét.

– A másik fél még nem érkezett meg. Ha az úr vagy hölgy öt perc késéssel érkezik, meg kell kérnünk, hogy távozzon.

Okééé.

Ez egy új világrend, már az éttermeknek is szigorú szabályai vannak.

De én tudtam, mire vállalkoztam.

– Részemről rendben – válaszolom. Udvariassággal többre mész ilyenkor.

– Rendben – közli, majd biccent a háta mögé, az étkező felé. Az étterem témához illően kicsi és egyszerű, másnéven *mi jók vagyunk, te pedig nem*. Fekete asztalok, szürke falak és fehér járólap. Minden átlagos, kivéve az élmény.

Maga az étterem nagyon szuper, mert összehozza az idegeneket.

Ahogy követem, mosolygok a szédületes vakrandi gondolatától. Két szexi idegent pont egymás mellé ültetnek egy hipszter étteremben, amilyen ez is. Jól kijönnek egymással, aznap éjjel össze is gabyodnak. És hoppá. Másnap lehet, hogy kiderül, a pasas az új főnöke?

De ki is a pasas? Egy maffiavezér? Egy szexi vezérigazgató?

A múzsák majd megmondják, ki lesz a következő főhős, vagy talán ma este felfedi magát.

Felnyírt haj egy hátsó asztalhoz vezet. A fekete faasztalon lévő QR-kód irányába legyint.

– A QR-kódot a telefonjával kell beolvasatni. Használt már valaha ilyet?

Kislány, harmincegy éves vagyok. Tudom, hogy kell használni a telefont, az akkus fűrőt és a hússebességes vibrátort. Persze nem egyszerre az összeset.

– Képben vagyok a QR-kódokkal és a telefonokkal is – vágom rá.

– Szuper – mondja udvariasan, majd elsétál, a tunikája a nadrágját súrolja.

Leülök, a farmernadrágomba dörzsölöm a tenyeremet, egy picit feszült vagyok. Mi van, ha a partnerem túl sok információt oszt meg magáról? Ha túlzottan beszédes? Vagy dögunalmas?

De izgatott is vagyok.

Mi van, ha a partnerem egy titokzatos milliárdos, mint egy romantikus regényben? Vagy egy kedvetlen rockzenész? Vagy egy jóképű kocka, aki kerítőt keres?

Ahh. Végtelen lehetőségek vannak az első találkozásra, és amikor ezt megírom a következő könyvem bevezetéséhez, óriási lesz.

Tudom, és kész.

Éppen a hangulatról jegyzetelek a telefonomba, amikor egy férfihang félbeszakítja a gondolataimat.

– Négy perc negyvenöt másodperc. – Hangja kicsit rekedtes és eléggé tudálékos.

Mondd, hogy nem igaz!

Már előre félttem a hétvégi könyvvásártól, ahol Axel Huxley-val kell megosztanom a standot. El sem hiszem, hogy a sors előbb sodorta őt az utamba, mint feltétlen szükséges lett volna.

A Menü bejárata felé pillantok, és azon imádkozom, hogy ez ne a főellenségem legyen. Talán van egy hangmása. Lehet, hogy ma már ilyen is van.

De az imáim nem találtak meghallgatásra. A hosztesszpultnál ott áll az a nagyszájú, szemüveges, önelégült képű romantikuskrimi-író.

Feketében, mert természetesen feketét visel.

És *természetesen* vitatkozik a hosztesszel. Sohasem találkozott még olyan véleménynel, amivel ne tudott volna vitatkozni, amit kismillió darabra boncol, aztán megspékeli nézeteltéréssel.

Csak mondja, és mondja még egy kicsit, lezárva azzal:

– Vagyis helyet kell adniuk nekem. Ez az étterem szabályzata.

Felhorkanok. *Vegyél már vissza, Huxley. Remélem, kiraknak!*

Sajnálom azt a balekot, akit egy asztalhoz ültetnek le Seggfej Ófel-ségével.

Ihletet meríték a helyzetből, és készíték egy újabb jegyzetet. Ördögien kuncogva elképzelem, ahogy a hősnőm belebotlik az ellenségébe, mielőtt az okos, bájos és dögös hős színre lép. Azután átnézem az étlapot, mialatt a lenyűgöző professzoromat várom, a rejtélyes üzletemberemet vagy az arany szívű jófiúmat, aki átalakításra szorul.

Amíg lépéseket hallok közeledni. Felnézek.

Arra az arcra, amit legszívesebben megütnék.

SZOKÁS LESZ

Axel

Réges-rég, egy messzi-messzi évtizedben rettegettem attól, hogy besétáljak a tizenegyedik osztályban az angolórára, és előadást tartsak *A nagy Gatsby*ben megjelenő gazdagság veszélyeiről.

Rémes volt diákok előtt úgy beszélni, hogy közben többségüket egyáltalán nem is érdekelte.

A mostohaapám azt mondta, képzeljem el, hogy az osztályban mindenki meztelen. De az agyam ezt egy kicsit megspékelte. Nemcsak levetkőztettem mindenkit, miközben Fitzgerald vagyonos osztályának ábrázolásáról beszéltem, hanem úgy képzeltem el őket, hogy dognak.

Ezzel írói szokás született.

Azóta szinte mindenkiről, akivel találkozom, mentálisan karakterleírást készítek. Részletezve a tulajdonságaikat egészen a hálósobáig. Szokásokat is hozzáadtam – mint például, hogy beszélnek-e *A keresztapa* alatt, hány tartóra van szükségük egy csésze kávéhoz, vagy

kutyapózban szeretik-e, vagy megkötözve és elhurcolva –, és ez lett a módja, hogy minden perspektívába kerüljön.

A hosztesz? Ő csak szójatejes chai lattét iszik, és a saját bögréjét hozza a kávézóba. Nincs kedvenc póza, mert számára a szex unalmas, ugyanúgy, ahogy minden más is.

Szegény csaj.

A kecskeszakállas csapos? A gyűrű az ujján azt üzeni, hogy házas. De ahogy a hoszteszt bámulja, az azt sugallja, hogy maszturbál rá, amikor a felesége alszik. Ez azután van, hogy szépirodalmat olvas.

Aztán itt van a vörös hajú nő, akit mérföldekről felismernék. Nagy kár, hogy most nincs ekkora luxusom a mérföldekkel. Ehelyett alig néhány lépésnyire ül tőlem az utolsó asztalnál. A nő, akinek hosszú, dús a haja, veszélyesen zöld a szeme, az ajka telt, és a legélesebb nyelve van, amivel valaha is találkoztam.

Cssesse meg a jellemzése. Nem vagyok hajlandó Hazel Valentine-ről jellemzést írni!

Soha!

Remélem, nem ő a másik fél a vacsorámon. Azért jöttem, hogy azt kutassam, hogyan lehet bérnyilkost felbérelni a következő könyvemhez, nem azért, hogy a vacsorán osztozzam azzal a nővel, aki utál engem.

De ahogy a hosztesz az utolsó asztalhoz kísér, az elkerülhetetlen valóban a péntek estémmé válik, és az agyam kitalál egy jellemzést, dacára a józan eszemnek.

Hazel Valentine:

Érzelmi sebek – szükségünk lesz egy nagyobb csónakra az övéihez, mivel nyilvánvalóan apa- és pasikomplexusa van.

Kávé – ideális esetben intravénásan a nap minden percében.

Szexpreferenciák – nem. Állj! Csak fejezd be! Ebbe ne menj bele!

Ahogy közeledem, Hazel felnéz a telefonjáról. Egy pillanatra izgatottnak tűnik, de azután rendezí az arckifejezését. Már csak szikrákat szór a szeme.

A hosztesz egy szó nélkül az asztal felé int. Megköszönöm neki, és kihúdom a széket, miközben ő elsétál, máris magunkra hagyva bennünket.

Hazel elszántan bámul, mintha kószolgatna, hogy lelépek-e.

Kedvesem, ez nem fog megtörténni.

Kényelembe helyezem magam a vörös hajúval szembeni székre, majd mosolygok anélkül, hogy a fogaim látszódnának. Összekulcsolom a kezemet, és szembenézek Hazel rideg tekintetével.

– Hadd találjam ki. Azért vagy itt, hogy kipróbáld a következő könyved jaj-annyira-cuki nyitófejezetét – mondom.

Hazel oldalra dönti a fejét, és ravaszul elmosolyodik.

– Te biztosan azt kutatod, hogyan végez valakivel a következő rosszfiúd, azt remélve, hogy ettől a legújabb könyved még... fantasztikusabb lesz.

Nos, mindenesetre talán ad néhány ötletet, hogyan lehet bérgyilkost felbérelni.

ASZTAL KÉT IDEGENRE

Hazel

Fura, hogy ebben a városban, ahol közel 1,7 millióan laknak, állandóan ugyanazokba az emberekbe botlasz. De Manhattan inkább olyan, mintha több kisvárosból állna. Axel egy hónappal ezelőtt jött vissza New Yorkba, és már kétszer összefutottunk. Először az árkádban három héttel ezelőtt, amikor a nővéremmel és a vőlegényével, Milóval voltam. Az utolsó ember, akit látni akartam, Axel volt. De mivel Milo egyik barátja, nem volt választásom.

Vannak napok, amikor egyenesen klausztrofóbiám van ebben a városban.

De hiszem, hogy New York, a maga fura, kifacsart humorával szeret veszélyes játékot űzni. Nos, Manhattan, nem fogok meghátrálni ettől a kihívástól, hogy a régi írópartneremmel kell osztoznom egy kétszemélyes asztalon.

Ó, New York, fogalmad sincs kivel húztál ujjat.

– Nos, az új könyved – folytatom keresztbe font karral, tekintetemet a férfira szegezem, akit valaha kedves barátomnak neveztem. – Szóval? Pazar? Izgalmasabb?

Axel hümmög. Ízlelgeti a kérdést, nem siet a válaszadással.

– Tulajdonképpen, Hazel – kezdi, elidőzve a nevemen. Túlhangsúlyozza, amit más nevekkal is mindig csinál. Tudom, miért teszi, de nem fogom engedni, hogy ez ellágyítson. – A *New York Press* pontosan így utalt a *Tökéletes hazugság* című könyvemre, mint pazar és izgalmas.

Valahogy meg tudom állni szemforgatás nélkül, és majdnem igazi mosolyt villantok.

– Ez nagyon kedves – mondom, mintha úgy is gondolnám.

Egy beképzelt csillogással a szemében Axel vállat von, mint aki elhiszi a válaszomat.

– Köszönöm. Sokat jelent nekem – vágja rá.

Elfojtok egy óriási nevetést. Hát persze hogy imádja a fellengzős kritikákat.

– Biztos vagyok benne. – Megnyalom az ajkamat, és megadom a végső döfést: – Édes, hogy még mindig a kritikák megszállottja vagy.

Az arckifejezése megremeg, kék szemében látszik, hogy zavarban van. Beletaláltam! Remek. De azután az arca kiüresedik, mint aki újrarendezi gondolatait, hogy elrejtse előlem őket.

– Nem vagyok megszállott – mondja védekezően.

– Nem jöttél még rá? Nem tudsz mindenkit boldoggá tenni egy történettel. – Visszafojtok egy mosolyt. A fenébe is! Nehéz nem viyorogni, amikor ütést viszek be neki az egyetlen dologgal, ami miatt aggódik – hogy mások mit gondolnak az írásairól. Egyszer próbáltam neki segíteni, de nézzük, hova jutottam vele.

Lassan bólint, mintha hagyná, hogy a szavaim leülepedjenek.

– Jogos, Hazel. Ez teljesen igaz. És te biztosan jobban tudod, mint bárki más. Nem lehet mindenkinek a kedvére tenni, még akkor sem, ha a világ összes mókás állatkáját belezsúfolod a romkomodba – közli, megragadva a saját rozsdás kését, és belém döfi. Fortyogok, ahogy rákoppint a QR-kód-keretre. – Akarsz rendelni, kedvesem? Vagy készen állsz elsétálni?

Lángolok a dühtől. Szúrós tekintetemet rászegezem.

– Nem, Axel. Ez a te stílusod.

Anélkül, hogy tudomásul venné a válaszom, megkérdezi:

– Szóval akkor elmész? – Szeme az ajtóra téved, és reménykedően nézi.

Cseszd meg! Előrehajolok.

– Mintha megadnám neked ezt az örömet.

Felnevet.

– Csak azért maradsz, hogy idegesíts? Önként és dalolva bosszantod magad, hogy idegesíts engem?

Bagoly mondja verébnek, hogy nagy fejű.

– Ismerősem hangzik?

Elismerően bólint.

– Legyen. Győzzön a legidegesítőbb. – Felveszi a keretet, és ravasz pillantást vet rám. – Van még nyilad, amit ki tudsz felém lőni? – Kiegyenesedik a széken, majdhogynem kinyomja elképesztően feszes mellkasát. – Gyerünk, lőj csak meg! Megbirkózom vele. Engedd csak ki az összes haragodat, kedvesem!

Mély levegőt veszek, és összeszorítom az állkapcsom.

Ez a pasas!

El sem hiszem, hogy valaha is a bizalmasom volt. A jó barátom. Az íróársam.

De nem fogom engedni, hogy lássa, mennyire bánt. Jobban kell csinálnom. Ez csak vacsora. Talán jó gyakorlás lesz a hétvégi könyvásárra.

– Minden rendben van – felelem olyan könnyedén, amennyire csak tudom. – És igen, rendeljünk!

Megragadom a telefonom. Beolvasom a kódot, majd átolvasom az étlapot, hálát adva, hogy rajta kívül van valami más, amire figyelhetek.

Követi a példámat, de néhány másodperc múlva felhorkan. Gőgösen felhorkan.

Ráharapok a csalíra.

– Semmi kedvedre valót nem találsz?

Körbenéz, majd a tekintetét rám szegezi, suttogóra fogva hangját.

– Nem. Csak azt kívánom, bárcsak ne kellene a telefonomat használni a rendeléshez – morgolódik. – Így is annyi mindenre használok már.

Megértem. A nap végére én is elfáradok a telefonozástól.

– Miért nem lehet egy étlap simán csak étlap? – kérdezem, mindenféle gúny vagy ingerültség nélkül. Csak a parányi kis egyetértés lep meg.

– Olyan nagy kérdés, hogy a telefonom ki legyen kapcsolva evés közben? De nem. Arra kényszerítenek, hogy használjuk.

– Nyilvánvalóan túl nagy kérdés – értek egyet vele, miközben a vacsorakínálatot olvasom. Kevés a választék, viszont meglepően... ötletes. – Nem hittem volna, hogy ilyen helyen, mint a Menü, lehet kapni sült céklát pisztáciával borsóhajtáságyon.

– Azt hitted, sült hús és krumpli lesz? – kérdezi kicsit gúnyosan.

És eddig tartott a tűzszünet...

– Nyilvánvalóan nem *ezt* vártam, Axel – válaszolom, és kihangsúlyozom a nevét, ahogy ő is szokta az enyémmel. – Csak azt hittem, az ételek is minimalisták és egyszerűek lesznek, mint a dekoráció.

– Vagy a társaság? – érdeklődik, de nem támadóan. Mintha tényleg érdekelné.

De nem veszem be.

– Te mondtad – mutatok rá.

– Valóban.

Megfordítja a telefonját, és képernyővel lefelé az asztal szélére tolja. Az enyémet a táskámba teszem, ezalatt egy öltönyös férfi odajön hozzánk, és *alig látható* mosolyt villant.

– Üdvözljük önöket a Menüben. Én vagyok a vendéglátójuk. Reméljük, annyira élvezni fogják, hogy nálunk vacsoráznak, és új barátokra tesznek szert, mint amennyire mi is örömmel állunk szolgálatukra – mondja robotszerűen. – Elsőként hozhatok egy kis bort? Van uruguayi shirazunk. A szőlőszemeket teliholdkor szüretelték.

Csak pislogok. Ez most komoly? Mégis ki mond olyat, hogy *vendéglátójuk?*

– Egy sört kérnék – kezdi Axel.

– Én egy Martinit – folytatom. – Köszönöm.

A pasas összevonja a szemöldökét. Megzavartuk.

– Biztosak benne? Mármint gondolok itt a teliholdra...

Axel elmosolyodik.

– És mit csinál a telihold a borral?

Tudtam, hogy nem képes ellenállni egy ilyen kérdésnek. Az igazat megvallva, én is meg akartam kérdezni.

– Ez a módja a szüretelésnek – közli a tulaj. – És mi a helyzet az étellel?

– Azt is teliholdkor szüretelik? – kérdezi Axel, és felhorkanok. Egyszerre meg akarom rúgni, hogy fogja már be, de azt is szeretném, hogy folytassa.

– Nem. Azt begyűjtik. A fő begyűjtő maga intézi.

– Aha, természetesen – mondja Axel, majd rám pillant. – Hölgyeké az elsőbbség.

Várok, hogy Axel valami csípős megjegyzést tegyen arról, hogy nem számítok hölgynek, de nem tesz. Szóval leadom a rendelésem – céklát gombás rizottóval, míg Axel rozmaringos sült lazacot kér spárgával.

– Köszönöm. A legjobb beszélgetést kívánom önöknek a való világgal.

Majd megfordul, és elmegy.

Követem a tekintetemmel. Próbálok kiolvasni valamit a fickóból.

Axel is bámulja, majd visszafordul felém.

– Te is érdekeled, hogy túl keményen próbálkoznak?

– Csak egy kicsit. Mármint, begyűjtött étel?

– És *vendéglátójuk*? – kérdezi a szemét forgatva.

– Nem beszélve a teliholdas szőlőről.

– Tudja az étterem, hogy mit csinál a jobb meg a bal keze?

– Ugye? – lelkesedek, hogy ő is erre a következtetésre jutott. – Egyrészt, *legyünk digitálisak, és olvassuk az étlapot online*, másrészt pedig *gyűjtögessünk, és ismerkedjünk emberekkel*.

– Azt akarja, hogy szeresd a furcsaságait, még akkor is, ha semmi értelme. Tudtam, hogy hiba lesz idejőnnöm. – Axel sértődötten hátradől, jó rálátást biztosítva bosszantóan jóképű arcára.

Miért ilyen dögösek a seggfejek?

De most komolyan! Ki döntötte el, hogy a szexi seggfejek jóképűek legyenek? Összekócolt hajukkal, bugyihúzóga tekintetükkel

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

és az átkozott fekete keretes szemüvegükkel, amikkel minden alkalommal levesznek a lábamról. Axel Huxley pedig a legszexibb seggfej mind közül.

A legrosszabb része? Amikor meglátom az elmés megjegyzéseiben vagy a ravasz észrevételeiben azt a férfit, akit valaha ismertem.

Hogy egyszer jól kijöttünk egymással.

De nem csinál újból bolondot belőlem. Szégyelld magad, ha még egyszer megbántasz!

Ha kétszer, akkor a saját átkozott nevemet fogom ráírni a táblám tetejére, azok közé, akik a héten felhúzták az agyamat.

Sokszor felkerültem már a saját listámra.

Visszaállítottam az önvédelmi mechanizmusomat, hogy ne veressen át.

– Nos, Huxley, hogyhogy ide jöttél ma este? Így bérli fel Aljas Ned a bérgyilkost, hogy megölje Brooks Deant?

Vigyorra görbül a szája.

– Tudod az új hősöm nevét.

Forgatom a szemem.

– Nyilván tudom, ki az a Brooks Dean. – Csak a hajdani ügyvéd, aki bosszúálló fejevadász lett, és Európát járva megoldja a rablásokat. Visszajuttatja az ellopott drága értékeket, közben pedig szerelembe esik. – Legalább vagy húszmilliószor említetted, hogy ő lesz a következő hősöd – emlékeztetem.

– Ha te mondd – feleli.

– Jóságos ég! Mégis mit gondolsz, mit csinálok? Beleolvasok a kiadód előzetes reklámanyagaiba, mielőtt a könyv megjelenne?

Önelégülten elmosolyodik, majd rám mutat.

– Hát nem így van? Nem tudsz nem szemmel tartani.

Gúnyosan felnevetek.